

HET HACHELIJKE AVONTUUR
VAN
HENDRIK EN MARIA

KERSTVERHAAL 10+

PetraLouise Muris

HET HACHELIJKE AVONTUUR VAN HENDRIK EN MARIA

Kerstverhaal 10+

geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
geschikt voor de SD Card van uw e reader

Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd bij file- reg international.

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1	De docent.
9	2	De fraaie kamer.
14	3	Een dubbel leven.
18	4	Juffrouw Voorn is ongerust.
21	5	De paardenman.
24	6	Maria is terecht maar waar is Hendrik?
28	7	Thuis.
32	8	Kwalijk bezoek.
35	9	Uitleg en gezelligheid.
39	10	Gijs.
43	11	Het bijzondere Kerstfeest.

HOOFDSTUK 1 DE DOCENT

Het is in de tweede helft van de 19^e eeuw als de adellijke tieners Maria en Hendrik naar een afgelegen heidegebied verhuizen.

Hun moeder is dan al drie jaar dood.

Het is een gebied met vele vennetjes en stromende beekjes met het helderste bronwater.

De twaalfjarige Hendrik en de tienjarige Maria zijn niet blij in hun nieuwe omgeving.

Zo anders dan de mening van hun vader kunnen zij niet wennen aan de eenzaamheid en de stilte. In de verste verte is geen huis te bekennen en speelgenoten zijn er al evenmin.

Gelukkig is de immer regelende oude juffrouw Voorn er om hun dagen ietsje op te vrolijken.

Het is eind november als juffrouw Voorn met hun vader overlegt of er dit jaar Kerst gevierd zal worden.

Drie jaren is er niets aan gedaan omdat het gezin diep in rouw was gehuld.

Nu hun vader toestemming geeft om voorbereidingen te treffen, zijn de kinderen vol blijheid.

Zij knutselen kerstversieringen en daarom laten hun gezichten weer een vrolijke lach toe.

Dat het anders zal verlopen ontdekken de kinderen als er een brief voor hun vader wordt bezorgt.

Hun vader roept hen onmiddellijk.

'Kinderen, ik heb jullie wat te vertellen. Jullie oom heeft een graftombe van een Farao gevonden! Hij vraagt mij om naar Egypte te reizen. Wat een geweldig nieuws, vinden jullie dat ook? Het houdt wel in dat ik hier niet ben met de Kerstdagen.'

De kinderen kijken beteuterd en zoeken zoals altijd troost bij juffrouw Voorn.

Ook zij komt met vervelend nieuws.

‘Jullie vader heeft besloten dat er een privé-docent wordt aangenomen. Hij vindt dat jullie te veel dollen en het daarom hoog tijd is dat jullie een studie gaan volgen.’

Zij gaat verder: ‘ik moet de studeerkamer op orde brengen en het tuinhuis inrichten voor de komst van jullie meester.

Hij zal hier begin December op de stoep staan.’

3 December 's morgensvroeg nadert een zwarte koets.

Voor het grote ijzeren hek van het landhuis houdt die stil.

Een magere nors uitzierende man roept: ‘koetsier, laat u mij er hier maar uit. Ik draag zelf mijn tassen, sjouwt u mijn hutkoffers!’

Tijdens zijn wandeling naar de voorkant van het huis bekijkt hij de kale tuin en snift in zijn zakdoek.

Dan pakt hij de deurklopper en klopt er ruw mee op de voordeur.

‘Waar is meneer Bertram?’ roept een vrouwenstem erachter:

‘nu, dan doe ik wel open. Ja, ja ik kom al!’

‘Goedemiddag ik ben de nieuwe docent, meneer de Baron verwacht mij.’

‘Ik behartig alle belangen van deze familie, meneer hoe?’

Wie kan ik zeggen die er is? Meneer...?’

De docent neemt zijn hoed af en zegt: 'neemt u mij niet kwalijk dat ik mij niet aan u heb voorgesteld, ik ben de heer Langeveldt.'
'Ik ben juffrouw Voorn aangenaam, ik regel hier het wel en wee voor de familie. Ik zal u zodadelijk uw verblijf wijzen.
Nu zal ik u naar de rooksalon brengen, daar zit meneer.'

Meneer Langeveldt loopt achter juffrouw Voorn over de dikke rode loper naar de rooksalon.
Als juffrouw Voorn de salondeur opent slaat de sigarenrook de brede gang in.
Al kuchend loopt meneer Langeveldt statig de salon binnen en blijft bij de fauteuil van meneer de Baron staan.
'Goedemiddag meneer, u verwacht mij. Ik ben de heer Langeveldt, de docent.'

De baron vraagt om zijn papieren te mogen inzien en bekijkt die vluchtig. Daarna klingelt hij met een bel.
Juffrouw Voorn komt binnen. 'Ja, meneer?'
'Juffrouw Voorn, brengt u deze heer onmiddellijk naar de studeerkamer en stuur mijn kinderen daarheen, zij moeten kennismaken met hun nieuwe leraar.
Breng hem daarna naar de keuken voor een maaltijd.'
'Ja meneer.'

Meneer Langeveldt staat onwennig in de studeerkamer als de kinderen langzaam en verlegen de kamer binnenkomen.
Maria knikt door haar knieën uit beleefdheid en Hendrik maakt een korte buiging uit respect voor de docent.
'Goedemiddag jongeheer en jongedame, ik ben meester Langeveldt en ik ga jullie morgenochtend met de eerste lessen laten kennismaken. Jullie worden hier om negen uur verwacht.'
'Ja, meneer Langeveldt, dag meneer Langeveldt.'
De tieners verlaten de kamer.
'Hoe vond je hem Maria?'
'Wat een griezel, zag je zijn gele tanden? Volgens mij is hij uit zijn graf ontsnapt, hi, hi, hi!'

'Ha, ha, jij hebt gelijk, hij lijkt op een skelet.' lacht Hendrik.
'Ik hoop dat hij aardig is.' zucht Maria.

De heer Langeveldt blijkt verre van aardig, hij is stug en nors.
De man heeft vaak een slecht humeur en laat de kinderen ploeteren. Indien hem iets niet bevalt, slaat hij hen.
Hij maakt zich ook erg ongeliefd in het huis.
Hij scheldt op het huishoudelijke personeel want goed is niet goed genoeg in zijn ogen.
De man heeft air en plaatst zich boven elk ander.

Alleen de baron, de vader van de kinderen ziet niet in wat hij in huis heeft gehaald.
Door zijn voorbereidingen op zijn toekomstige reis is hij er blind voor. In zijn ogen is de docent perfect alleen ietsje te streng.

De kinderen krijgen een hekel aan de lessen en een hekel aan meester Langeveldt, zij noemen hem stiekem meester Griezel.
Zij beklagen zich vaak bij hun vader maar die wimpelt hen af met de mededeling dat hun docent de Franse taal perfect beheerst en het ook geen kwaad kan dat hij hen Latijns doceert. (leert)
Hij vertelt hen dat een pak slaag hoort bij een strenge opvoeding.
Nog erger, hij straft hen als zij zich bij hem beklagen en juist daarom zoeken zij nu vaker hun heil bij de oude juffrouw Voorn.

Juffrouw Voorn had een moeder kunnen zijn, vol liefde hoort zij de kinderen aan maar meer dan voor de kinderen opkomen kan zij niet.

Als op een dag Hendrik met een stok is geslagen rent zij hoogdravend de rooksalon binnen.
'Meneer, u moet nu toch echt eens iets voor uw kinderen gaan betekenen.

De heer Langeveldt kan zijn handen niet thuishouden, hij mishandelt uw kroost. Dit kan zo echt niet langer doorgaan want die arme Hendrik betreedt elke ochtend trillend van angst de studeerkamer!

‘Juffrouw, waar bemoeit u zich mee! Gaat u onmiddellijk aan uw werk, het zijn uw zaken niet!

Ik voed mijn kinderen op naar dat ik dat het beste acht!’

‘Maar meneer, hij slaat uw kinderen!’

‘De heer Langeveldt is zeer bekwaam, hij zal het beste weten wanneer mijn kinderen straf verdient hebben.’

‘Och meneer!’

‘Juffrouw Voorn, misschien gehoorzamen zij niet, mijn kinderen **moeten** leren luisteren.

Vooruit, doe waar u het beste in bent, het huishouden.’

‘Ja meneer, goedemorgen meneer.’

‘Nog even juffrouw Voorn, haalt u de heer Langeveldt, ik wil met hem spreken.’

Juffrouw Voorn denkt dat meneer Langeveldt nu wel een standje zal krijgen, zij knipoogt naar de kinderen als zij de studeerkamer binnengaat.

‘U moet zich bij de baron melden meneer Langeveldt.’ zegt zij. Meneer Langeveldt kijkt gestoord op en zegt: ‘doorwerken kinderen, ik wil resultaten zien!’

Hij loopt snel voor juffrouw Voorn naar de rooksalon en begint meteen het gesprek: ‘meneer de Baron, u hebt hier geen geschikte studieboeken!

Thuis heb ik boekenkasten vol Latijnse werken en Franse literatuur.

Ik heb prachtige leerzame en deugdelijke boekwerken waaruit ik de kinderen beter kan onderrichten. Ik kan hier niet fungeren. (naar behoren werken)

Zou het niet verstandig zijn om uw kinderen tijdelijk in mijn huis nog voor de Kerstdagen te stationeren?’ (plaatsen)

‘Daar zal ik over nadenken, u overvalt mij zo’n beetje.’

‘Ik heb alles in huis, zelfs een dame die mijn huishouden regelt. Zij zou de kinderen kunnen verzorgen en hun kleding kunnen wassen. Zij kan voor hen koken en hun kamers verzorgen en zij kan met de kinderen naar de kerk.

Ik smeed u om de kinderen onder mijn hoedde te plaatsen dat is voor hun educatie (opleiding) veel interessanter. Geeft u mij een jaar de kans.'

'Tja, dat lijkt mij zeer verstandig. Goed, ik zal juffrouw Voorn maatregelen laten treffen. U kunt gaan, dank u voor uw aanbod meneer Langeveldt.'

De baron klingelt weer met de bel waarop juffrouw Voorn de salon betreedt.

'Ja meneer?'

'Breng alles in gereedheid voor het vertrek van de kinderen. Zij trekken bij de heer Langeveldt in, zo kunnen zij zich beter ontplooien.

Ik neem van die gelegenheid gebruik om direct naar Egypte te reizen. Mijn broer is met een belangrijke opgraving bezig.

Brengt u voor mijn vertrek ook alles in gereedheid.

Vanavond wens ik de heer Langeveldt aan mijn tafel.

Zeg hem dat hij met mij dineert.'

'Ja meneer.'

Als zij bij de deur staat jammert zij: 'meneer, vieren de kinderen dit jaar weer geen Kerstmis? Uw kinderen hadden zich er zo op verheugd.'

'Juffrouw Voorn, hoe vaak heb ik u moeten vertellen dat u hier voor **mij** werkt.

Wat mijn kinderen betreft, beslis ikzelf wat goed voor hen is.

De kinderen zullen bij de heer Langeveldt hun Kerst vieren.

Er zijn genoeg kerken in Amsterdam waar zij de geboorte van het Kerstkind kunnen vieren.

Wilt u nu zo vriendelijk zijn om onze koffers te laten inpakken?

Ik wil veel luchtige linnen kleding mee maar mijn kinderen moeten warme wollen kleding in hun bagage. Het zou hier kunnen sneeuwen en vriezen.'

'Ja meneer.'

HOOFDSTUK 2 DE FRAAIE KAMER.

Tijdens het diner zijn de mannen tot een overeenstemming gekomen over de ruime beloning voor het huisvesten en het onderwijs. Nu de beide heren het eens zijn, vertrekt de heer Langeveldt de volgende dag met de kinderen.

Juffrouw Voorn huilt als de kinderen vertrekken.

Zonder hen zal het huis kil en leeg zijn.

Zij maakt zich vreselijke zorgen.

Haar gevoel komt uit als de heer Langeveldt scheldt als Hendrik zijn tas laat vallen. De arme jongen krijgt meteen een fikse draai om zijn oren. De man kijkt lachend achterom en smaakt: 'dat onnozele jong, hij moet nog veel leren.'

De paarden trappelen ongeduldig voor de grauwe koets, zij zijn opgelucht als zij in galop de omgeving mogen verlaten.

Anderhalf uur na hun vertrek komen zij bij een dorp aan. De heer Langeveldt neemt van die gelegenheid gebruik om in een herberg aan de drank te gaan. De kinderen wachten buiten en kijken hun ogen

uit naar kinderen in de dorpse klederdracht. Sommige kinderen dragen klompen maar veruit de meeste lopen op blote voeten. Ook die blijven staan om naar de roze schoentjes dragende opgedirkte Maria en naar de deftige jongeheer Hendrik te kijken. 'Het is net een pop!' roepen de meisjes en lachen om de deftige jongedame.

Hendrik en Maria worden moe van het staan en het lange wachten.

Af en toe kijken zij schalks naar binnen om te zien hoe hun docent zich tegoed doet aan het gerstenat.

‘Ik heb ook dorst.’ jammert Maria.

‘Ik ga wel wat voor jou halen.’ oppert Hendrik. Hij loopt de herberg in en vraagt zijn docent of hij een kan water mag.

‘Water? Hier heb je water!’

De man gooit pardoes zijn kruik bier over de jongen.

‘Kunnen jullie je niet inhouden totdat wij thuis zijn? Water is voor de varkens, jullie krijgen thee dat luxe spul uit het Oosten!’

En nu uit mijn ogen, dadelijk vertrekken we.’

De kinderen uit het dorp zagen het schouwspel, zij trekken Hendrik en Maria mee naar de waterput die in het midden in het dorp staat. Daar hijsen zij de putemmer naar de top van de waterput.

‘Drink hier water dat doen wij ook altijd.’

De twee tieners drinken gretig uit de emmer, dan lopen zij naar de herberg terug.

Na nog een uur wachten wenkt de heer Langeveldt de gereedstaande koets.

‘Instappen kinderen,’ zegt de docent poeslief: ‘wij moeten nog een halve dag reizen dan kunnen jullie naar je fraaie kamer.

Thuis krijgen jullie een diner en wordt er volop drinken gepresenteerd.’

De kinderen onderzoeken zijn gezicht en ontdekken dat daar een grimmige grijns overhangt. Uit beleefdheid uiten zij zich niet en wachten zij lijdzaam wat het lot hen brengen zal.

De koets hobbelt over zandwegen en landerijen, door moerassig gebied en pittoreske dorpjes rondom kerken gebouwd.

Als de koets na de lange tocht in een bosrijk gebied halt houdt, stapt de heer Langeveldt uit.

Maria vraagt: ‘zijn wij er al meneer? Is dit Amsterdam?’

Zij had minstens een drukke stad verwacht, zij krijgt geen

antwoord. ‘Kijk,’ wijst Hendrik: ‘ik neem aan dat wij daar moeten zijn.’ Hij wijst naar het enige huis in de omgeving.

Terwijl de koetsier af en aan met de zware hutkoffers sjouwt, verkennen de tieners de omgeving van het grauwe huis. Het bos dat als een grove muur rond het huis staat lijkt ondoordringbaar door omgevallen en bijeen gegroeide bomen. 'Direct, naarr, binnen!' hamert meester Langeveldt. 'Jullie moeten je boven omkleden. Kleden jullie je ietsje soberder, we gaan naar de kerk.'

De tieners stappen een kamer binnen waar zij hun hutkoffers vinden.

'Wat een fraaie kamer Hendrik, ik denk dat deze van jou is.'
'Zoek onze zwarte kleding Maria!' commandeert Hendrik: 'heb jij jouw zwarte hoed en je kerkboekje?'

Zodra de koetsier uit het zicht is verdwenen stuift de heer Langeveldt naar boven.

'Waar is mijn kamer meneer?' vraagt Maria: 'deze vermoed ik, is van Hendrik. Ik vind het hier heel fraai.'

Maria wordt aan haar oor de trap afgesleurd en naar de kelder gebracht. Zij struikelt over de smalle treden en komt terecht op een stromatras.

'Hier is jouw fraaie kamer! Die kamer **boven** is van **mij**! Er is geen enkele logeerkamer dan deze fraaie kamer **hier**!' schreeuwt haar meester bits.

Hij rent weer naar boven en niet veel later wordt Hendrik naar beneden gesmeten.

De kinderen kijken elkaar beteuterd aan, zij hebben de maffe bedompte kelder als logeerkamer gekregen.

Niet veel later brengt hun meester een kan water.

'Drink,' zegt hij: 'nu zal ik wat te eten maken. Kom straks boven!'

De tieners fluisteren: 'wat gebeurd ons!' Hendrik die meestal wel een oplossing voor problemen heeft staat met zijn mond vol tanden. Maria sist: 'zullen we terug naar huis vluchten?'

'Ik zou niet weten hoe. Wij hebben geen paard nog een rijtuig. Ik weet echt niet waar wij ons op dit ogenblik bevinden.'

Maria zucht verdrietig.

Hendrik jammert: 'moeten wij naar Oost of West? O juffrouw Voorn weet u waar wij zijn? Dit huis staat toch niet in Amsterdam?'

'Juffrouw Voorn is hier niet. We moeten ons maar aanpassen anders wordt dit jaar een hel.' fluistert Maria.

'Kindertjes het diner staat geserveerd!' klinkt het bovenaan de keldertrap.

Als de tieners aan tafel zitten staat er een kan water en een schaal droog brood op.

'Heeft u geen ander voedsel? Dit zijn wij niet gewend meneer.'

'Pardon jonge heer, ik weet wel dat u een fluwelen tongetje hebt maar zoals u ziet is er niets anders. U zult dit dus wel moeten eten anders verhongert u.'

De meester breekt een stuk van het brood en spoelt het met water weg. Hij schuift de schaal met hompen oud brood naar Hendrik. 'Hier, eet! Anders knort je maag straks in de kerk.'

Hendrik eet van het brood en Maria eet er ook van al ziet zij hier en daar wat groene plekje in het brood.

Meneer Langeveldt gebiedt: 'kom, we moeten ons haasten, de hoogmis begint zo. Ik zadel vast de paarden. Jij komt bij mij op het paard Maria want ik bezit maar twee paarden.'

Maria knipoogt naar Hendrik en schopt tegen zijn been als teken dat zij wegvluchten kunnen. Er zijn immers twee paarden?

Nog geen kwartier later staat meneer Langeveldt weer binnen.

'De paarden zijn gezadeld, het is een half uurtje rijden.

Kom maak haast kinderen! Maria draag alsjeblijft geen deftige hoed, pak een zwarte hoofddoek!'

Terwijl hij haar op het paard tilt sist hij: 'nog iets, ik wil **niet** dat jullie je mond opendoen, tegen **niemand!**'

Hendrik strubbelt tegen waardoor zijn meester de zin herhaald en er één toevoegt. '**Ik** neem het woord!'

HOOFDSTUK 3 EEN DUBBEL LEVEN.

De rit gaat deels door het bos en deels over akkers en velden dan komen zij in een vredig dorpje aan.

Een menigte probeert zich letterlijk tegelijk door de kerkdeur te wringen maar zij kijken op als iemand de docent met de kinderen ontwaart.

'Daar zijn zij,' fluisteren zij.

De hele dienst worden de kinderen nieuwsgierig bekeken.

'Zij lijken niet op hun vader,' zegt de dorpsarts.

'Zij zullen op hun moeder lijken dat is in ons gezin ook zo.'

Na de kerkdienst zegt de doktersvrouw: 'gelukkig zijn jullie nu bij jullie vader, hij heeft jullie wel gemist. Zijn jullie blij?'

Hendrik krijgt grote ogen van de schrik, hij wil net antwoord geven maar de meester trekt hem aan zijn oor.

'Dit is mijn zoon. Hij heeft straf, nu al, ha, ha, ha!'

Maria wil het liefst wegrekken en om hulp schreeuwen maar de meester houdt Hendrik stevig vast.

Zij loopt als een lammetje achter hem aan.

'Waarom laat u de mensen denken dat wij uw kinderen zijn?' vraagt zij.

'Dat zul jij gauw genoeg merken.' geeft hij als antwoord.

De volgende ochtend vertrekt de meester naar het dorp om boodschappen te doen.

Hij heeft echter andere zaken te regelen.

'Mijn zaken gaan slecht.' jammert hij als hij tegenover de dokter staat.

‘Mijn geld is op, daarom kan ik mijn kindertjes niet voeden en kleding hebben zij al evenmin. Zou mijn dochter bij u in dienst kunnen komen? Zij is erg handig.’ zeurt de heer Langeveldt.

‘Ik zal wat kleding inzamelen voor de jongelui maar ik kan geen personeel gebruiken,’ antwoord de dokter: ‘onze grutter op de hoek kan haar misschien aannemen als winkelbediende.’

‘Ik ga het meteen vragen, dank u dokter.’

De heer Langeveldt rent naar de grutter en vertelt hetzelfde verhaal.

‘Ik heb een sterke jongen nodig die kan sjouwen en wegen, stuur uw zoon maar. Vrouwen kunnen niet tillen.’

‘Duizend maal dank, ik zal hem meteen sturen.’

Als meneer Langeveldt de deur uitloopt roept de grutter hem na.

‘Die dame die aan de rand van het dorp woont, u weet wel Nel Bekkers zoekt een wasvrouw voor het nonnenklooster!’

‘Perfect, dank u wel!’

De kinderen staan in de stal als de heer Langeveldt zonder boodschappen met zijn paard binnenloopt.

Hij roept achterdochtig: ‘wat doen jullie hier!’

‘Wij vinden uw paard zo mooi en hij is zo lief.’ reageert Maria.

Zij vertelt niet dat zij het paard wilde stelen om weg te vluchten.

‘Vanaf morgen gaan jullie uit werken.

Ik heb het geld nodig dat jullie gaan verdienen omdat jullie vader mij niet heeft betaald,’ liegt hij: ‘Hendrik, jij wordt zakkensjouwer en Maria wordt wasvrouw. Zij zal het linnen gaan wassen voor het klooster. We moeten eten nietwaar?’

Er komt een valse glimlach over zijn gezicht.

‘O ja, dit nog, ik ben vanaf heden jullie vader.

Vertel niemand iets anders, anders zwaait er wat!’

Dan legt hij uit wat een zakkensjouwer zoal doet en legt aan Maria uit dat zij goed moet schrobben op het linnen zodat er geen vlek meer te zien is.

Om hen angst aan te jagen verteld hij dat God op hun werk toeziet.

Maria gelooft heel sterk in het toezieende oog van God, zij spreekt niet tegen.

Hendrik vreest alleen de harde handen en het grove geweld van zijn meester.

Al in de vroege morgen gaat de heer Langeveldt mee als Maria moet solliciteren als wasvrouw, hij doet het woord voor haar. Hendrik is 's morgens al vroeg op pad gegaan om op tijd bij de grutter te zijn. Van hun studie komt niets terecht.

Het valt niet mee voor de kinderen, zij hebben nooit iets hoeven te doen. Net zoals hun vader leden zij een lui en leeg bestaan, badend in geld, landerijen en weelde.

Zij hadden immers personeel dat al het werk opknapte zowel in het huis als op hun landerijen.

Nu leiden de twee adellijke kinderen een werkend bestaan en lopen zij in lompen. In hun onschuld weten zij nog niet dat zij binnenkort op roverspad worden gestuurd door de hebzuchtige heer Langeveldt, die een dubbel leven leidt.

Uiteindelijk wil hen verkopen.

De man huurt tijdelijk het boshuis als schamel onderkomen.

Zodoende weet niemand dat hij prachtige herenhuizen bezit in Amsterdam, Haarlem en Leeuwarden. Vanuit die plaatsen regelt hij zijn smerige zaakjes.

In het dorp weet men niet beter dat hij een hardwerkende kramer is die furnituren verkoopt. ***(Furnituren zijn kleine spulletjes voor het handwerk voor de dames, zoals naalden en spelden en garen. De kramer droeg een kastje op zijn rug en ging van huis tot huis om zijn waren te verkopen.)***

Zijn Amsterdamse buren weten niet beter dan dat de heer Langeveldt veel in het buitenland op handelsreis is. In Haarlem noemen zij hem de paardenman omdat hij dure paarden zou verhandelen en de Leeuwarders denken dat hij een goudsmid is.

Enkele weken zijn voorbij en wekelijks int de meester het werkloon van de kinderen. Het blijkt nooit genoeg voor de man. De kinderen weten niet dat hun meester met duistere plannen rondloopt. Doordat de kinderen zich gaan bewijzen zullen zij in waarde stijgen en op het punt komen om verhandelt te worden. Meneer Langeveldt wil dat zorgvuldig voorbereiden.

De grutter is blij met zijn nieuwe knecht maar mevrouw Bekkers is minder tevreden over Maria die constant over haar handen zeurt. Maria's handen zijn week en aangetast door het bijtende zeepmiddel. Het middel bijt zodra zij met haar handen op het wasbord en in de tobbe het wasgoed heen en weer wrijft. Zij beklagt zich ook bij haar meester die haar afstraft door haar geen eten te geven. Zijn motto luidt: 'wie niet werkt, die zal niet eten.'

Omdat Maria het zware werk niet aan kan, word zij ontslagen. Haar meester is ziedend en laat haar voor straf op het marktplein bedelen. Daar leert zij de kleine Gijs kennen die alleen in een lang hemd gekleed is. Gijs bedelt en steelt om zijn maagje te vullen en zijn doodzieke moeder van eten en een onderdak te voorzien.

Als Maria in de late avond thuis komt en haar opbrengst van die dag laat zien, pakt haar meester een stok en ranselt haar af. Hij dwingt haar om de komende zondag de kerk te beroven van haar collectegelden. Hij vertelt waar de kast staat en waar het geld bewaard wordt.

Omdat Maria bang voor de stokslagen is gaat zij samen met Gijs op dievenpad. Het lukt hen om de kerk te beroven.

De heer Langeveldt knort tevreden als hij het kerkgeld telt.

'Maria? Je bent een engel,' slijmt hij: 'morgen is er markt dan is er weer werk voor jou. Dan moet je beurzen rollen, weet je hoe jij dat moet doen? Je graait voorzichtig in de manden van de dames, sommige hebben rokzakken. Doe het voorzichtig en weloverwogen. Laat niemand je betrappen anders loopt het slecht met je af. Dan ga je nooit meer naar je mooie landhuis terug, dan ga je het gevang in.

Daarna wil je vader niets meer met jou te maken hebben, ha, ha! En hier..., hier weten zij niet beter dan dat ik jullie vader ben.'

De volgende dag is het erg druk op de markt. Maria blijkt een kei in het stelen omdat zij Gijs als leermeester heeft.

Omdat zij hem zo zielig en koud vindt geeft zij hem haar jas.

Haar schoenen staat zij niet af hoewel zijn voetjes blauw van de kou zijn. Hij is erg dankbaar.

Meneer Langeveldt is niet dankbaar, hij wil steeds meer geld.

Daardoor ziet de hebberige man niet hoe roekeloos Maria wordt.

Doordat de dagen korter en kouder worden en het vaak sneeuwt wil zij snel thuis zijn met haar buit.

Zij weet niet dat er naar een rover wordt gezocht.

Tijdens een korte sneeuwbus blijven haar sporen in de blanke sneeuw zichtbaar.

De veldwachter zit haar op de hielen.

Als zij bij de rand van het bos aankomt, wordt zij gegrepen.

Zij wordt in een kar meegevoerd en in een hok gesmeten.

Haar vriendje Gijs is door zijn gewiektheid de veldwachter ontvlucht.

Als Maria wegblijft weet de heer Langeveldt dat er iets mis is.

Het wordt te heet onder zijn voeten daarom vertrekt hij in het diepst van de nacht.

De volgende dag verkoopt hij Hendrik als slaaf aan een houthandelaar. Door zijn haast brengt de jongen niet veel op.

HOOFDSTUK 4 JUFFROU VOORN IS ONGERUST.

Meneer Bertram die een rang lager dan juffrouw Voorn is, bekijkt de post.

‘Rekeningen, rekeningen en nog eens rekeningen,’ zucht hij: ‘de slager is nog niet betaald juffrouw Voorn.

Die arme man moet ook zijn gezin voeden en ik heb hier post van de smidse, hij krijgt ook nog geld.’

‘Ik regel alles meneer Bertram, zij krijgen hun geld.’

Zij kijkt bezorgd naar de post in meneer Bertram’s handen.

‘Is er nog geen post van de kinderen? Ik maak mij zo bezorgd meneer Bertram. Hoe staat u er tegenover als ik hen in Amsterdam opzoek?’

‘Juffrouw Voorn, daar heb ik niets optegen. Ik maak mij ook zorgen. De kinderen zijn nu bijna een jaar weg zonder een teken van leven.’

‘Het is binnenkort weer Kerstmis,’ jammert juffrouw Voorn: ‘ik had gehoopt dat wij het nu met de hen konden vieren. Heeft u misschien enig idee of hun vader iets van hen heeft vernomen?’

‘In de laatste brief van meneer stond geen enkel woord over de kinderen. In de voorlaatste brief vroeg hij hoe het met ze ging. Misschien is er onderling contact gezocht, ik weet het niet.’

Juffrouw Voorn wrijft zenuwachtig met haar handen over het tafelkleed.

‘Gaat u toch juffrouw Voorn, ik regel hier alles, meneer de Baron is toch nog niet thuis. Ik ben ook gerustgesteld als het goed met de kinderen gaat en zij snel thuiskomen.

Gaat u voor een tijdje weg of neemt u hen meteen mee terug?’

‘Ik pak wat spullen in meneer Bertram, misschien mag ik daar even logeren anders keer ik na een paar uur terug met de kinderen.’

‘Ik zal zorgen dat het rijtuig klaar staat juffrouw Voorn, doe het rustig aan.’

‘Dank u meneer Bertram.’

De reis van juffrouw Voorn naar Amsterdam verloopt voorspoedig.

Als zij op de deur van het herenhuis van de heer Langeveldt aanklopt, geeft niemand gehoor.

‘Zullen wij terugrijden?’ vraagt de koetsier.

‘Nee meneer van Blijswijk, ik wacht hier wel even. Misschien zijn zij uit en komen zij snel terug.’

Omdat de zwarte koets al langer dan een uur voor de deur staat, word de meid van de burens naar buiten gestuurd.

‘Neemt u mij niet kwalijk meneer de koetsier,’ verontschuldigd zij zichzelf: ‘wacht u op meneer Langeveldt? Hij is al in geen maanden thuis geweest. U mag van mijn mevrouw even een verfrissing komen drinken.’

‘Mag de juffrouw in de koets ook meekomen?’ vraagt de koetsier.

‘Natuurlijk, loopt u beiden maar mee.’

Juffrouw Voorn die blij is dat zij haar benen kan strekken neemt het aanbod aan.

Er hangt een bloemenlucht in het Amsterdamse huis.

Juffrouw Voorn kijkt haar ogen uit, hier woont duidelijk een vrouwspersoon.

De meid leidt Juffrouw Voorn en haar koetsier naar de salon die vol vazen bloemen staat.

‘Neemt u hier maar plaats,’ zegt zij en wijst naar de zetels voor de schouw: ‘mijn mevrouw komt zo. Warmt u zich een beetje.’

Na een paar minuten haast mevrouw Jakobs zich naar binnen. Juffrouw Voorn en meneer van Blijswijk staan van hun zetel op en stellen zich voor.

‘Ik ben mevrouw Jakobs.’

Zij schudt de handen van de koetsier en juffrouw Voorn.

‘Komen jullie van ver? Wachtten jullie op de buurman?’

‘Wij komen uit Gelderland,’ zegt juffrouw Voorn: ‘ik kom de kinderen ophalen. De heer Langeveldt heeft hen verleden jaar meegenomen om hen te onderwijzen.’

‘Ik wist niet dat hij leraar was. Naar mijn weten is hij in Italië voor zaken. Ik weet zeker dat hij in glaswerk handelt.’

De meid komt binnen met een dienblad vol kop en schotels, een theepot en een schaal koekjes. Terwijl zij thee schenkt spreekt mevrouw Jacobs haar aan: ‘Truus, die meneer van hiernaast is toch geen docent?’

‘Nee mevrouw, hij handelt in glas. Hij is waarschijnlijk in Italië.’

‘Ach nee, dat kan toch niet! Waar zijn de kinderen dan?’ jammert juffrouw Voorn.

De meid gaat verder: ‘ik heb van de bakker gehoord dat hij ook een huis in Haarlem heeft, misschien is hij daar met uw kinderen.’

‘Ik ben hun moeder niet. Weet u een adres?’ vraagt juffrouw Voorn.

‘Nee mevrouw,’ antwoord Truus: ‘u kunt het beter aan de bakker op de hoek vragen.’ Zij kijkt vertwijfeld naar het plafond en zucht: ‘een leraar? Er staat geen enkel boek hiernaast. Het is toch geen kinderlokker? Waar zijn die kinderen, ik heb ze hier nooit gezien.’

Als mevrouw Jacobs ziet dat juffrouw Voorn schrikt snauwt zij:

‘Truus toch, jij moet niet op de voorhand met beschuldigingen komen. Je maakt die mevrouw hier erg zenuwachtig, ben jij gek! Mevrouw Voorn geeft u mij uw adres. Zodra ik iets weet krijgt u bericht. Drink nu uw thee dan kalmeert u een beetje.’

Juffrouw Voorn’s handen trillen als zij haar adres neerkrabbelt, dan snikt zij: ‘als zij niet in Haarlem zijn, waar moet ik hen dan zoeken?’

Zij slikt de hete thee naar binnen.

‘Dank u voor de thee mevrouw Jakobs en bedankt dat u zo gastvrij was maar ik wil nu toch echt gaan. Ik hoop gauw iets van u te vernemen.’

Zij staat op en schudt de hand van mevrouw Jakobs.

HOOFDSTUK 5 DE PAARDENMAN.

De koets hobbelt over de zandwegen Haarlem binnen.
Zodra juffrouw Voorn iemand ziet, houdt de koets stil.

‘Pardon meneer, kunt u mij misschien zeggen waar de heer Langeveldt woont? Het moet een statig huis zijn.’

‘Nooit van gehoord mevrouw, wel van een meneer Langejan die woont ook in een statig huis. Die meneer handelt in paarden, hij is er rijk van geworden. Nee, een meneer Langeveldt ken ik niet. Vraagt u het aan de kleermaker aan de overkant van deze gracht, hij kent haast iedereen.

lets verderop vind u de brug over deze gracht.’

‘Dank u wel meneer!

Meneer van Blijswijk? Ik wil naar de overkant alstublieft!’

De koetsier leidt de paarden rustig over het houten bruggetje naar de overkant van de gracht.

Hij houdt stil bij de kleine etalageruit van de kleermaker.

‘Blijft u in de koets juffrouw Voorn, ik vraag het wel,’ maant hij.

Hij loopt naar het raam en tikt ertegen.

Nog geen minuut later word het raam omhoog geschoven.

‘Wat blief?’ vraagt de kleermaker.

‘Ik zoek de heer Langeveldt, hij moet hier ergens een fraai herenhuis bezitten. Kent u hem of weet u waar hij woont?’

‘Langeveldt? Langeveldt? Ik ken alleen meneer Langejan de paardenman. Alle rijkelui hier laten bij mij hun kostuums aanmeten. Ik ken geen Langeveldt alleen een Langejan.

Ik zou als ik u was toch even langs hobbelen, misschien draagt de man twee namen. Misschien is hij van adel, je weet maar nooit.’

Hij vertelt de koetsier waar hij de paardenman kan vinden en die vertelt het meteen aan juffrouw Voorn.

‘Het kan niet ver zijn juffrouw, ik vraag toch nog hier en daar naar de heer Langeveldt.’

De koets rijdt straat in en straat uit. Overal stopt die en overal vraagt de koetsier waar de heer Langeveldt woont. Niemand kent hem.

Als de koets uiteindelijk voor de poort van een groot huis met paardenstallen stilhoudt, word de poort meteen geopend. Een magere jongeman loodst de koets naar de binnenplaats omdat hij denkt dat het klanten zijn.

Juffrouw Voorn stapt uit en krijgt meteen een sluw idee.

‘Meneer van Blijswijk, dank u dat u mij gebracht heeft.

Jongeman, geef mijn koetsier een verfrissing.

Dat heeft hij wel verdient. Is mijn broer thuis?

Ik kom misschien erg ongelegen maar er is iets wat ik hem onmiddellijk wil vertellen.’ liegt zij.

‘Ja hoor, loop maar mee naar de keuken meneer.’

‘Ik wist niet dat mijn meester een zus had.’ verbaasd de jongen zich.

‘Och.’ antwoord meneer van Blijswijk.

De jongen laat meneer van Blijswijk alleen in de keuken met wat citroenlimonade.

Fluitend rent hij de buitentrap op naar de vreemde dame die daar op hem wacht.

‘Het spijt mij mevrouw, mijn meester is er niet.

Hij is op handelsreis. Binnenkort hebben wij hier renpaarden.’ zegt hij trots. Hij laat juffrouw Voorn binnen.

‘Ik zal u thee brengen mevrouw. Moeten uw tassen naar boven gebracht worden?’

‘Nee, ik weet niet of ik blijf. Verwacht u meneer binnenkort?’

‘Ik weet het niet.’

‘Dan drink ik iets en daarna beslis ik wel of ik blijf.

Woont hier niemand anders in dit huis? Heeft mijn broer geen vrouw of kinderen? Wij hebben namelijk geen contact meer.’

‘Nee, ik zorg voor de verzorging en de verkoop van de paarden.’

‘Ik red mij wel,’ zegt juffrouw Voorn en doorzoekt daarna kamer na kamer. Plots ziet zij een portret.

De man die daarop staat afgebeeld lijkt verdacht veel op de heer Langeveldt.

‘Het is een boef een gemene schurk!’ schrikt zij. ‘Och kindertjes waar zijn jullie!’

Holderdebolder rent zij de buitentrap af en roept naar haar koetsier: ‘het is een oplichter, een zwendelaar. Hij is geen docent, hij heeft de kinderen ontvoerd. Kom, dan ziet u zijn portret!’

Meneer van Blijswijk schrikt erg, dit had hij niet verwacht.

‘Juffrouw, wij laten de heer Langeveldt in de boeien slaan.

De paarden die hij hier verhandeld zullen ook wel gestolen zijn.’

De net nog vrolijk fluitende jongen kijkt onthutst als hij het gesprek hoort. ‘Mijn meester, een zwendelaar?’

‘Wie ben jij, hoe is jouw naam en wat doe jij hier voor meneer Langeveldt, uh Langejan?’ vraagt de koetsier.

‘Is deze mevrouw dan geen familie? Wie is zij dan meneer?’

Ik ben Geert, ik behoor aan mijn meester.

Zes jaar geleden ben ik door mijn moeder verkocht omdat zij mij niet meer kon voeden.’

‘Je bent dus een lijfeigene, een slaaf,’ concludeert juffrouw

Voorn: ‘ik wil dat jij straks naar jouw moeder gaat en zoek daarna degelijk werk. En pas op jezelf, laat je niet weer verhandelen.

Er bestaat geen heer Langejan, de man is een boef, een leugenaar en een oplichter.’

‘Ben ik vrij? Mag ik gaan en de paarden dan?’

‘Die laat ik weghalen en reken er maar op dat jouw meester opgesloten wordt.’

‘Ik ga een veldwachter halen juffrouw Voorn, ik ben zo terug.

Laat de jongen nog niet vertrekken, hij weet misschien meer.’

Als de veldwachter arriveert en hoort dat er voorname kinderen zijn ontvoerd, maakt hij er meteen werk van. Het schilderij wordt nagetekend zodat er overal pamfletten opgehangen kunnen worden. Hij laat ook het huis bewaken zodat zij meneer Langeveldt meteen kunnen oppakken als hij thuiskomt. Daarna adviseert hij juffrouw Voorn om naar huis te gaan.

HOOFDSTUK 6

MARIA IS TERECHT MAAR WAAR IS HENDRIK?

Juffrouw Voorn zit aan de tafel, zij schrijft weer een brief naar de baron in Egypte. Hij is daar inmiddels bijna twee jaar en informeert zelden naar de kinderen.

Die zijn nog steeds niet terecht.

Als zij de envelop dicht plakt zegt zij: 'meneer Bertram breng deze envelop naar de bode, deze brief moet met spoed naar Caïro. De baron moet weten dat zijn kinderen zijn ontvoerd. Ik begrijp niet waarom hij niets van zich laat horen.'

'Jawel juffrouw Voorn, ik zal de brief naar de bode brengen.'

Meneer Bertram is nog geen half uur weg of er wordt hard op de deur geklopt. Juffrouw Voorn snelt naar de voordeur.

'Maria lieverd!

Kind wat zie jij eruit!

Kom gauw binnen en natuurlijk u ook meneer de veldwachter.'

'Dit juffertje,' bromt de veldwachter: 'was uit stelen gegaan. Zij werd opgesloten omdat zij werd betrapt toen zij beurzen rolde.

Er is nog een heleboel geld vermist.

Gelukkig kletste zij nogal luidruchtig en daarom kwamen wij achter haar naam en achtergrond.'

'Kind toch! Hoe komt dat? Was jij weggelopen?

Was jij daarom' nooit in Amsterdam? Waar was je dan?'

'Ik moest stelen voor die gemene Langeveldt, ik heb ook voor de nonnen gewassen. Is Hendrik thuis? Hendrik!'

'Hendrik is zoek, ik hoop dat zij hem gauw zullen vinden.'

'Daar kom ik ook voor juffrouw, ik heb een portrettekenaar bij mij. Hebt u een schilderij met zijn portret? Als de jongen staat afgebeeld weet men wie ze zoeken moeten.'

'Natuurlijk, laat de tekenaar binnenkomen.'

De tekenaar, meneer van Dongen, heeft geen moeite met Hendriks portret, hij heeft vijf minuten nodig om een gelijkend portret te tekenen.

'Dit was alles zegt de veldwachter, we weten niet waar Langeveldt of Langejan zich ophoudt. We vinden hem wel. Goedendag juffrouw, tot ziens.'

Hij zwaait met zijn pet en wandelt met de tekenaar naar de gereedstaande koets.

Hij zucht: 'laat ik eens overdenken van Dongen..., de man gebruikt meerdere namen en heeft meerdere adressen.

Laat ik dat eens goed onderzoeken.

Zodra de pamfletten naar de drukkerij zijn, rij ik eerst naar Amsterdam.'

Hij krabbelt iets op een papiertje en dan geeft hij de tekst aan de tekenaar.

'Meneer van Dongen noteert u deze tekst, het moet onder het portret staan.

Zet u er ook maar bij dat er een hoge beloning wordt uitgelooft al heb ik daar nog niet over gesproken.

Hmm, ik neem aan dat Hendriks rijke familie wel geld voor de beloning zal hebben.

Zodra mensen geld ruiken gaan zij naar de jongen zoeken.

Dat helpt ons een beetje ziet u?'

'En meneer Langeveldt? Krijgt men voor hem ook een beloning?'

'Daar moet ik nog over onderhandelen, dat geld komt uit een andere pot. Die man moet snel achter slot en grendel.

Ik moet ook nog uitzoeken waar hij die paarden vandaan heeft. Misschien zijn sommige gebrandmerkt waaruit blijkt wie de eigenaar is.'

De koets stopt voor de drukkerij.

Alleen meneer van Dongen stapt uit.

'Ik regel alles tot ziens meneer.' Hij loopt haastig naar binnen.

'Koetsier, breng mij naar Amsterdam. Ik ga naar mevrouw Jacobs.'

Het duurt een hele tijd eer de koets Amsterdam inrijdt.

Omdat zij daar niet bekend zijn, moeten zij vele malen vragen waar zij zijn moeten.

Als de koets voor het huis halt houdt zucht de veldwachter: 'en nu maar hopen dat er iemand thuis is.' Hij klopt aan.

'Dag meneer,' groet de meid: 'wat kan ik voor u doen?'

'Ik ben veldwachter Merxs, mag ik mevrouw Jacobs spreken?'

'Er is toch niemand dood?' schrikt de meid.

'Nee, ik wil informatie. Is er iemand thuis?'

'Ja hoor, loop maar mee.'

De meid loopt voor de veldwachter naar de salon.

'Er is een veldwachter die informatie wil.' zegt zij.

Mevrouw Jacobs staat op.

'Ik had u eerder verwacht. U komt voor de kinderen nietwaar?'

'Inderdaad mevrouw er is nog eentje zoek. Ik wil ook informatie over de heer Langeveldt.'

Na een kort gesprek beslist de veldwachter dat de deur van het huis ernaast opengebroken moet worden.

'Gaat u mee naar binnen,' zegt hij tegen zijn koetsier: 'twee zien meer dan één.'

De veldwachter opent een ingebouwde kast.

'Kijk toch eens aan, meneer beschikt over vele contanten.

Dat geld ligt hier zomaar losjes in de kast.

Er liggen ook papieren in. Houd u van lezen meneer de koetsier?'

Helpt u mij even met deze paperassen door te nemen, dan doorzoek ik dit huis verder.

Als de veldwachter druk bezig is het huis te doorzoeken schreeuwt zijn koetsier onder aan de trap.

‘Meneer de veldwachter, ik heb een koopakte van een huis in Leeuwarden gevonden, is dat wat?’

‘Ja, ja ik kom beneden.

Hij bekijkt het document en merkt op: ‘jakkes, nu moeten we ook naar Leeuwarden, gelukkig staat er een adres op.’

De koetsier vraagt: ‘denkt u dat we daar vandaag aan toekomen of lijkt het u beter om morgen te reizen?’

‘Het is erg lang rijden maar dit kan niet langer wachten.

Koetsier, kunt u mij naar Leeuwarden rijden?’

‘Het paard heeft rust nodig, het dier moet ook nog gevoerd worden. Mevrouw Jacobs weet vast waar ik een fris paard kan krijgen, dan kunnen wij meteen op weg.’

‘Dat lijkt mij een goed idee, wij gaan het vragen.

Dan kunnen wij op weg.’

De koets rijdt Leeuwarden binnen. Het is even zoeken maar het adres is snel gevonden.

Zij treffen wel iemand aan op het adres maar de heer Langeveldt is het niet. Het is een goudsmid die voor hem werkt.

De man vertelt dat de heer Langeveldt gouden sierraden omsmelt om er andere van te maken.

‘Dat is mijn werk,’ vertelt de man: ‘want meneer Langeveldt heeft geen tijd omdat die oude sierraden inkoopt. Het is goede handel er word veel gekocht en verkocht. Hij is wel beter dan ik.’

‘Juist ja, excuses voor het ongemak meneer, tot ziens.

Koetsier wij gaan naar huis, morgen is er een nieuwe dag, dan gaan wij weer op onderzoek.’

HOOFDSTUK 7

THUIS.

In het grote woud klinkt het geluid van krakende takken. Meerdere mannen kappen en zagen op verscheidende plaatsen bomen om voor de houthandelaar.

De houthandelaar heeft geen enkel mens in loondienst of die naar huis mag.

Hij bezit slaven die hij voor een appel en een ei op de kop heeft getikt. Hendrik is er één van, hij was de goedkoopste slaaf.

De jongen wordt bewaakt omdat hij al verscheidende malen wilde vluchten. Hij krijgt veel slaag omdat hij te lui zou zijn.

‘Jij hebt geen spierballen knul, je bent net een spiering,’ pest zijn opzichter vaak: ‘je moet meer tillen, dan word je sterk. Sleep die boom joch, anders zul jij de klappen van mijn zweep voelen.’

De oude opzichter is zelf ook een slaaf. Hij is ook bang voor zijn meester, daarom leeft hij zich vaak uit op Hendrik.

Als ‘s avonds de houthandelaar zijn gesprekken deelt met de oude slaaf vraagt hij: ‘hoe gaat het met onze spiering? Ik denk erover om hem te verkopen. Die knul deugt niet voor de houtkap. Misschien brengt hij meer op dan dat ik voor hem betaald heb.’

‘Goed idee meester, we kunnen hem misschien kwijt bij de smeltovens.’

‘Dat vind ik een geweldige oplossing! Jij mag morgen mee naar Groningen. Wij gaan het eerst vieren.’

De volgende dag rijden zij te paard naar Groningen en gaan daar meteen een drinkgelag binnen.

Na enkele pullen bier ziet de houthandelaar het pamflet met Hendriks afbeelding naast een toog hangen.

Hij lacht: ‘ha, ha, heb je gezien wat er opstaat? Tegen een hoge beloning terug te brengen. Hoeveel bedraagt die beloning?’

Omdat hij ietwat kippig is loopt hij naar het pamflet om te zien welk bedrag erop staat.

‘Wel verrek, dat is onze spiering!’ schreeuwt de houthandelaar onthutst. ‘Man, drink nog wat, binnenkort krijgt jouw meester veel geld dan kunnen wij verder drinken.’

De oude slaaf kijkt verrast en heft tevreden zijn bierpul op: ‘op het geld van de spiering! Hij niets waard, die knul heeft geen kracht in zijn zijden handjes.’

‘Op de zijden handjes!’ lacht de houthandelaar. ‘Man drink jouw pul leeg, we moeten meteen achter het geld aan.’

Twee uur later word Hendrik uit het woud opgepikt en wordt meteen thuis gebracht.

De houthandelaar neemt in alle liefde een groot geldbedrag in ontvangst na eerst te zijn verhoord door de veldwachter.

Het is alweer een maand verder.

De kinderen zijn blij dat zij weer thuis zijn en storen zich niet meer aan de rustige omgeving.

Op een maandagmorgen komt eindelijk hun vader thuis.

Vol trots laat hij het personeel een beeldje zien dat hij in Egypte heeft veroverd.

Hij keurt zijn kinderen geen blik waardig en snauwt hen zelfs de rooksalon uit, daarop word juffrouw Voorn zo woedend dat zij er gemene woorden uitflapt.

De baron staart haar met open mond aan.

‘Juffrouw Voorn, hoe durft u! Gaat u maar naar de keuken, ik wil u voorlopig niet meer zien!’

Maar de juffrouw gaat niet weg, zij blijft brutaal bij de deurpost staan en schreeuwt: ‘u hebt mijn brief toch wel gehad?’

De kinderen werden ontvoerd door die sluwe laaghartige Langeveldt! Als zij hem te pakken krijgen gaat hij het gevang in!’

‘Ontvoerd? Ik weet van geen brief, ik heb nooit post gehad.’
Geschrokken van de grote mond van juffrouw Voorn laat hij zich in zijn zetel zakken.

‘Vertel mij wat er gebeurd is juffrouw Voorn.’

‘Ik vertel u niets, vraag het de kinderen maar en zoen ze eens. Dat hebben zij nodig. Wat **bent** u voor een vader!’
Zij slaat de deur achter zich dicht.

De baron schrikt en rent meteen de rooksalon uit.

Hij rent de trap op en stormt de kamer van Hendrik binnen.

‘Hendrik, wat hoor ik nou, ben jij onheus behandeld door de heer Langeveldt? Ken jij nu Latijns of niet?’

‘Vader, u begrijpt het niet. Hij leerde ons niets.

De heer Langeveldt ontvoerde ons om er rijker van te worden. U hebt verzuimd hem geld te geven. Wij zijn nooit in Amsterdam aangekomen. Hij liet mij werken, streek het geld op en verkocht mij als slaaf. Maria werd wasvrouw.

Toen bleek dat zij daar niet geschikt voor was moest zij stelen. Zij werd gearresteerd en heeft maanden in het gevang doorgebracht. U kent haar niet meer terug.’

De baron laat de woorden van juffrouw Voorn en van Hendrik op zich inwerken. ‘Ontvoerd? Slaaf? Nee dat is toch niet waar? Ik heb hem rijkelijk van geld voorzien. Hendrik, is dit echt waar of zijn jullie er zelf vandoor gegaan. Jullie wilden natuurlijk niet studeren! Maria ben jij hiernaast? Kom hier meisje!’

Maria komt verlegen Hendriks kamer binnen.

Nu ziet haar vader pas dat zij vel over been is en haar eens zo weelderige hardos ongelijk in flarden rond haar gezicht hangt.

‘Heb jij zelf jouw haar afgesneden?’

‘Dat moest in de gevangenis. Ik was kaal, dat is tegen de luizen.’

‘Gevangenis? Waarom ben jij op dievenpad gegaan? Had jij zin in avontuur? Dat heb jij vast zelf gewild. Jij had er toch tegenin kunnen gaan? Meneer was maar een docent, jullie waren de baas.’

Maria begint te huilen en snikt: 'Langeveldt is een boef.'

Plots staat juffrouw Voorn in de deuropening, zij briest: 'geloof u ons nou nog niet? Meneer Bertram! Haalt u alstublieft de veldwachter die moet maar met meneer praten.

Meneer hier is onredelijk. Wij kunnen het niet aan zijn verstand brengen dat zijn kinderen waren overgeleverd aan een schurk!

Mm, dat komt zeker door een Egyptische zonnesteek. Dat krijg je nou eenmaal als je hoofd verhit is. Dan werken je hersens niet meer.'

'Het is dat u te oud bent voor een andere werkgever juffrouw. Helaas zit ik tot aan uw dood met u opgescheept.'

Beneden slaat de voordeur dicht en klinkt er hoefgetrappel.

'U krijgt straks tekst en uitleg meneer. Ik hoop dat u wel naar de veldwachter luistert,' moppert juffrouw Voorn en loopt haastig de trap af: 'die arme kinderen. **Wat** een vader! Huil maar niet kind, loop maar met de juf mee.'

De veldwachter deelt meneer Bertram mee dat hij nu geen tijd heeft maar hij belooft om binnenkort langs te komen.

HOOFDSTUK 8 KWALIJK BEZOEK.

De Baron is met zijn kinderen naar een kleermaker als er op de deur wordt geklopt.

Meneer Bertram snelt naar de deur maar schrikt als hij die opent. 'Goedemiddag meneer Bertram, kunt u de Baron vragen of ik hem mag spreken? Het gaat om de kinderen. Ik heb geld nodig ziet u?'

Meneer Bertram houdt zich zo rustig mogelijk en zegt: 'ik zal u naar de studeerkamer begeleiden dan roep ik meneer. Hij heeft bezoek ziet u, het kan een tijd duren. Ik zal juffrouw Voorn vragen om eventueel de geldzaken voor u te regelen.'

Meneer Langeveldt komt binnen.

'Hoe is het meneer Langeveldt? We hebben een lange tijd niets van u vernomen. Hoe gaat het met de kinderen, krijgen zij de lessen wel onder de knie? Het duurt wel erg lang,' ratelt de heer Bertram om Langeveldt op zijn gemak te stellen, hij liegt: 'gaat u maar binnen, de Baron is nog in gesprek, ik mag hem niet storen.'

Daarna rent hij naar de keuken en hijgt: 'het is Langeveldt juffrouw Voorn. U houdt hem bezig, ik ga de veldwachter halen. Hij denkt dat de Baron thuis is, ik heb hem een smoes verteld. Hij heeft er geen idee van dat de kinderen veilig zijn. Gelukkig zijn zij niet thuis en hopelijk blijven zij lang weg. Tot straks juffrouw, ik zal mij haasten.'

Juffrouw Voorn haast zich naar de studeerkamer, ook zij doet alsof er niets aan de hand is. 'Goedendag, hoe maakt u het?'

'Heel goed dank u. Heeft meneer de Baron tijd voor mij?'

'Hij wil u dolgraag spreken meneer Langeveldt, maar op dit ogenblik is hij nog in gesprek over belangrijke zaken.

U moet hier wachten dan zal ik thee laten komen. Wilt u ook iets te eten?'

‘Graag juffrouw.’

Juffrouw Voorn loopt naar de keuken en laat daar een maaltijd bereiden. Als die gereed is brengt zij dat zelf naar de studeerkamer.

‘Zo,’ glimlacht zij als zij binnenkomt: ‘ik kom gezellig bij u zitten dan kunnen wij over de kinderen keuvelen.’

Onder het tafel dekken merkt zij op: ‘zij zullen wel gegroeid zijn. Wij hebben nooit post gekregen, hebt u ooit brieven verstuurd?’

‘O jawel, wellicht zijn die nooit aangekomen.’

De postkoets wordt de laatste tijd veel beroofd, zij vervoeren waardevolle spullen juffrouw. Ook geld en zo.

Ja, met de kinderen gaat het prima alleen willen zij ondanks de straf die ik heb bedacht hun lessen niet volgen.

Ik zei hen dat zij niet eerder naar huis mogen dan dat zij vloeiend Latijns spreken.’

‘Ha, ha, gelijk hebt u. Zij moeten het leren meneer Langeveldt. U hebt flink de knoet eronder!’

Zij kijkt op de klok. ‘Ik vrees dat het gesprek uitloopt meneer Langeveldt. Eet u op uw gemak, u hebt alle tijd.’

Zij gaat tegenover hem zitten en zucht: ‘och, ik zal een lekkere fles wijn voor u halen dat heb ik glad vergeten neer te zetten. Ik ben zo weer terug.’

Zij rent naar de keuken en zegt tegen de meid: ‘Anneke, als de heer Bertram aanklopt doe jij open. Ik blijf bij meneer Langeveldt zitten om hem rustig te houden.’

De juffrouw pakt een fles wijn uit de kelder en enkele glazen en drentelt de studeerkamer binnen.

‘Daar ben ik weer. Ik heb hier een heerlijke Franse wijn, wij gaan die samen nuttigen.’

Zij vult een glas en ruikt eraan. ‘Heerlijk!’

Zij draait met het glas en neemt een slok.

Deze wijn is verrukkelijk, ik zal gauw voor u inschenken.’

‘Heerlijk juffrouw, het is een goede wijn. Laat ik ter zake komen. Ik hoorde van de heer Bertram dat u ook geldzaken regelt.’

'Natuurlijk, maar ik denk dat u meer nodig hebt dan dat hier in huis is. Ik heb alles al geregeld, ik heb meneer Bertram al weggestuurd, hij komt u straks geld brengen. Het zal wellicht nog een uur gaan duren. Ik heb wat bedacht! Als u uw maaltijd op hebt kunnen wij een kaartje leggen, dan gaat de tijd iets sneller.' bedenkt zij om hem bezig te houden.

De heer Langeveldt speelt verhit het kaartspel.
Plotseling wordt de kamerdeur met een smak opengesmeten.

Hij kijkt verschrikt op.
Velwachters stormen de studiekamer binnen en storten zich bovenop de krijgende boef.
Door het brute geweld breekt de poot van zijn stoel af.
Binnen een ommezien wordt de heer Langeveldt in de boeien geslagen en afgevoerd in een arrestantenkoets.
Alleen veldwachter Merxs blijft achter, hij belooft juffrouw Voorn om alles haarfijn uit te leggen.

Na een half uur stopt de koets van de Baron voor de poort.

HOOFDSTUK 9

UITLEG EN GEZELLIGHEID.

De veldwachter loopt mee naar de rooksalon en trekt de deur achter zich dicht.

Hij begint: 'allereerst wil ik u zeggen dat alles echt gebeurd is. Gaat u op uw gemak zitten zodat ik bij het begin kan beginnen.' De Baron mompelt: 'vertel maar, ik zit al goed.'

De heer Langeveldt, die in het echt meneer ter Haar heet, heeft maar liefst 20 huizen op zijn naam staan.

Merendeel wordt tegen woekerwinst verhuurd.

Drie huizen bewoond hij zelf.

Wij hebben hem daar jammer genoeg niet kunnen arresteren.

Vanuit Amsterdam handelde hij in jonge slaven en dat waren geen hulpeloze slachtoffers van de straat.

Nee meneer verzon smoezen om bij gezinnen binnen te dringen.

Daarbij ging hij als arts of als docent. Hij nam de kinderen met toestemming mee. Naar zijn achtergrond werd nooit gevraagd, men geloofde hem wel.'

De baron denkt aan het moment dat hij de heer Langeveldt naar zijn papieren vroeg (onderwijsakte) maar er geen aandacht aan schonk. Ook hij geloofde dat de heer Langeveldt gestudeerd had en dat hij een echte docent was.

'Goed,' verteld de veldwachter: 'meneer ter Haar moest Hendrik lozen omdat Maria inmiddels opgepakt was, dus werd die snel verkocht als slaaf aan een houthandelaar.

Nu moet ik even opmerken dat slavernij hier niet meer is toegestaan. Het is inmiddels verboden.

Daarom hebben wij de houthandelaar gearresteerd en de slaven hun vrijheid teruggegeven. Vertel dat straks aan Hendrik.

Meneer ter Haar handelt in gestolen paarden en doet die duur van de hand. Dat regelt hij vanuit Haarlem.

Maar nu komt het..., hij handelt ook in gestolen goud vanuit Leeuwarden. Hij smelt dat om, om er vervolgens nieuwe sierraden van te maken. De man is warempel goudsmid. Nu even dit, wist u dat Maria wasvrouw was voor nonnetjes? Ha, ha, gelukkig is het een rijke meid want zij is ontslagen omdat zij niet kon wassen. Toen stuurde haar docent haar op dievenpad. Zij heeft geld van de kerk buitgemaakt en rolde beurzen. Die zijn leeg teruggevonden in het huurhuis van meneer ter Haar in het bos. Hij vertelde rond dat hij een marskramer was en dat Hendrik en Maria kinderen van hem waren. Hij smeekte iedereen om geld omdat hij zogenaamd platzak was, de boef. Volgens mij weet u nu alles, behalve dat er een stoelpoot is gebroken toen wij hem hier arresteerden. Hij kwam namelijk geld halen voor de verzorging van de kinderen. Dat is nog eens brutaal hè? Ja, ja, die man zwom letterlijk in de centen. Nu is hij alles kwijt, alles is verbeurt verklaard. Hij zal de rest van zijn leven moeten boeten. Voor zover wij slaven hebben weten te traceren krijgen die nog een boel geld en de meeste paarden zijn terug bij hun baasje. Tja, ik ga want ik moet nog wat anders doen dan bijkletsen, doe de groeten aan uw kinderen. Goedendag meneer de Baron.'

De veldwachter is nog niet de deur uit of de Baron roept: 'juffrouw Voorn, duizenden male excuses. Ik weet geen manier om mijn dankbaarheid te tonen. Kom hier dan kus ik u!'

'Ach meneer, dat hoeft niet.

Ik weet wel een manier hoe u uw dankbaarheid kunt tonen.

Ik wil zo graag van mijn oude dag genieten, kunt u jong personeel aannemen? Meneer Bertram is ook oud, hij zou dat ook wel willen.'

'Tja, maar mijn kinderen dan? Die zijn stapelgek op u.'

'Ik wil best hun grootmoeder zijn,' lacht zij: 'en meneer Bertram wil vast grootvader worden. Ik wil met hem trouwen meneer.'

'Nu nog? Op uw leeftijd?'

'Liefde heeft niets met leeftijden te maken, al was ik honderd zou ik nog met hem trouwen.'

'Wat denkt u van het tuinhuis? Dan wonen grootvader en grootmoeder niet veraf.'

'Tja, die arme kinderen, ik wil dolgraag in Amsterdam wonen.

Daar is volop leven, het is hier te stil en alles is veraf.'

'Ik heb een oplossing juffrouw Voorn, we kopen twee huizen in Amsterdam, dicht opeen. Eén voor jullie en één voor ons. Jullie krijgen je eigen personeel, lijkt dat wat?'

'O meneer, wat een verrassing! Ik ga meteen meneer Bertram halen, ik haal de kinderen ook.

Ik laat taart bakken en limonade maken.

Ach wat heb ik het weer druk!' lacht juffrouw Voorn.

Binnen een mum van tijd staan de kinderen en al het personeel in de rooksalon.

'Ik heb een mededeling te doen,' zegt de Baron: 'uh.'

Hij houdt zijn mond stijf dicht.

'Toe nou!' jammert juffrouw Voorn.

'Dan zal ik eerst mijn excuses maken tegenover iedereen, vooral tegenover jullie, Hendrik en Maria.

Duizend maal, nee wel een miljoen maal excuses.

Ik gedroeg mij zeer bot.'

De baron kijkt hen berouwwol aan.

Dan kijkt hij naar juffrouw Voorn.

'Goed juffrouw Voorn, ik zal het nu zeggen. Wij hebben binnenkort een feestje.'

De tieners vragen hoopvol: 'vieren wij dit jaar Kerst?'

'Ja, we vieren Kerst in Amsterdam, daar gaan wij namelijk naartoe verhuizen. Onze Anneke wordt het hoofd van de huishouding, iedereen schuift een stukje in rang omhoog.'

'Maar juffrouw Voorn dan?' vragen de tieners zich af.

'Die gaat trouwen, zij gaat mevrouw Bertram heten.

Ik zal het jullie maar zeggen, zij krijgen een huis in de buurt van de onze en krijgen hun eigen personeel.

Zij hebben al kleinkinderen, ene Hendrik en ene Maria.'

'Hoera, het is een trouwfeest!' juicht Maria.

'Hoera, het wordt eindelijk weer gezellig!' juicht Hendrik.

HOOFDSTUK 11

GIJS.

Omdat de tieners meer leven om zich heen wilden, heeft de Baron twee huizen in Amsterdam gekocht. Zijn gezin bewoont het ene huis en de gehuwde mevrouw en meneer Bertram het andere huis.

Daar het binnenkort Kerstmis wordt wil de Baron het groots vieren, vooral nu iedereen zich als een hecht gezin voelt. Omdat het bijna zover is roept hij zijn kinderen bij zich. 'Hendrik, het is binnenkort Kerst, heb jij een bijzondere wens?' 'Ik wil graag studeren maar niet thuis, ik wil een echte docent worden. Niet eentje zoals meester Griezel.'

'Dat past niet in een kerstsok, ik moet erover nadenken, tja je bent vijftien jaar. Jij hebt twee jaar van jouw leven verloren.

'Maria? Heb jij een wens?'

'Ja maar..., die zal waarschijnlijk niet in vervulling gaan.'

'Dus dat past ook niet in een kerstsok?'

'Toen ik op het marktplein beurzen moest rollen werd ik door een jongetje geholpen.

Dat jongetje had geld nodig voor eten en het dak waaronder zijn doodzieke moeder woont.

Ik zou zo graag willen dat hij dat nooit meer hoeft te doen.

Ik vond hem zo zelig.

Hij droeg enkel een lang hemd en het vror al.

Zijn voetjes waren blauw van de kou.

Alstublieft vader wilt u dat arme gezin geld geven? Of beter, alles voor hun verzorging?'

'Dat is echt een bijzondere wens, ik had vroeger andere wensen, meer voor mijzelf.'

'Ik wil niets anders, ik word blij als hij schoenen draagt en kan leren. Dat hij het warm heeft en dat zijn moeder lang leeft.'

'Hendrik, jouw zus wil dat ik haar wens vervul, zal ik die van jou dan ook maar vervullen. Jij wilt zeker in Leiden studeren?'

Hendrik lacht.

‘Goed Maria,’ gaat de Baron verder: ‘ik zal hem proberen te vinden, ik zal het de veldwachter vragen.

Ik beloof je niets, het is uiteindelijk een klein boefje.’

‘Vader..., dan word hij misschien opgesloten!

Dat mag niet! Toe vader, laten wij zelf uitzoeken waar hij woont.

‘Daar heb ik toch de veldwachter voor nodig, het komt wel goed.’

Het is 15 December als veldwachter Merxs iets van zich laat horen.

‘Is Maria thuis? Ik heb een paar tekeningen bij mij.

We hebben een paar boefjes opgespoord, maar één daarvan is zo jong dat hij jouw vriendje kan zijn.

Dit is het knaapje dat wij op de markt ontdekten.’

‘Dat is hem!’

‘Wij hebben hem niet opgepakt omdat jij gezegd had dat zijn moeder doodziek was. Nu kom ik jouw vader vragen of jullie hem willen ontvangen als wij hem oppakken.

Het boshuis staat te huur, misschien kunnen jullie hem daar ontvangen. Je moet wel weten het niet de bedoeling is dat ik kinderen ongestraft laat. Ik doe het omdat jij een echte boef hebt meegemaakt en eronder hebt geleden.

Zie het als wederdienst, het blijft ons geheim.’

Maria rent naar de salon. ‘Vader de veldwachter is hier, hij gaat Gijs oppakken.’

‘Dat hoopte ik al, ik ontvang de veldwachter in de salon.’

In de salon verteld de veldwachter hetzelfde verhaal.

Daarom besluit de Baron om samen met Maria met zijn eigen koets mee te reizen.

Hij huurt het boshuis voor een tijdje.

Het boshuis is amper bewoont als de veldwachter zich aandient.
'Ik kom u het kind brengen, verder regelt u maar alles.
Ik trek mijn handen hier vanaf. Mocht hij de volgende keer weer
in de fout gaan sluit ik hem op. Succes ermee.'
'Dank u wel veldwachter Merxs.'

Gijs is stomverbaasd dat hij Maria ziet.
Amper van zijn avontuur bekomen staart hij haar aan.
'Gijs, wat zou jij ervan vinden als jouw moeder goed verzorgt
wordt en dat jullie geld krijgen? Lijkt het jou fijn als jij warm
gekleed bent en schoenen hebt? Wat denk je van een warm huis
in een ander dorp? Zul jij dan niet meer stelen?'
'Maria wat zie jij er mooi uit, je lijkt wel een engel!' zucht Gijs.
'Gijs? Heb jij gehoord wat ik daarnet zei?'
'Hè? Nee.'
'Je krijgt geld, een huis en kleren, jij mag leren en jouw moeder
wordt verpleegt.
Jullie krijgen een ander huis, maar op die voorwaarde dat jij
belooft dat jij nooit meer steelt.'
'Nee toch!'
'Begrijp jij mij?'
'Jawel, maar is dat echt zo? Hoef ik dan niet naar het gevang?'
'Nee deze keer niet, maar als jij weer steelt wel.'
'Natuurlijk wil ik rijk zijn, wie zou dat niet willen. Ik geloof je niet.'
'Ik ga mee naar jouw moeder, ik alleen. Mijn vader blijft hier.
We gaan met de koets.'
'In een koets? Tjonge!' juicht Gijs.

Gijs stapt in de koets en kijkt onderweg zijn ogen uit.
Maria zegt: 'jij moet wel zeggen hoe wij moeten rijden Gijs.
Wij kennen hier de weg niet.'
Gijs roept: 'hierheen, daar doorheen, die kant op! Ho, hier is het.'
'Hier staat geen huis Gijs.'
'Jawel kijk maar goed, het ligt deels onder de grond, het is met
onkruid begroeid.'
'Wat? Dat is toch geen huis?'

Maria stapt uit de koets, zij gaat dichterbij kijken.

'Dat is een hol Gijs!'

'Echt niet, kom maar kijken.' Hij holt de plaggenhut in.

'Dit is mijn vriendinnetje mama!'

De vrouw die meer op een skelet lijkt hakkelt hees: 'w, wat een m, mooi kind Gijs, uche, uche.'

'Mevrouw, ik wil met u praten. Ik heb pas geleden een Kerstwens gedaan. Ik zal u vertellen wat die wens was en hoe het komt dat ik die gewenst heb.'

Maria begint te vertellen, zij vertelt over haar vader en dat die een Baron is. Zij vertelt over de docent en dat hij haar meenam.

Dat zij moest werken en ontslagen werd en dat zij daarna moest stelen en Gijs leerde kennen.

Dat Gijs alleen een hemd droeg en zij haar jas afstond.

Dat Gijs honger en het koud had en zijn moeder doodziek was en dat hij daarom moest stelen.

Dan vertelt zij wat haar Kerstwens is en dat die in vervulling gaat.

De moeder van Gijs krijgt het er benauwd van.

'Is, is dit echt w, waar? Kind wat lief!'

'Wilt u met ons mee? De koets staat voor.'

'Kind, ik kan haast niet lopen. Is het echt waar, is het echt waar?'

'Meneer van Blijswijk? Helpt u ons alstublieft!' roept Maria.

Meneer van Blijswijk helpt de moeder van Gijs de koets in.

'We gaan eerst de Baron ophalen daarna reizen wij direct naar Amsterdam, kunt u dat aan?'

'Ja mama, ja!' schreeuwt Gijs opgewonden.

Zijn moeder knikt instemmend.

HOOFDSTUK 11 HET BIJZONDERE KERSTFEEST.

De moeder van Gijs wordt in het huis van de Baron verpleegt. Zij knapt zienderogen op omdat dit huis geen koude, natte plek is waar ongedierte welig tiert. Zij krijgt doktersbezoek en dagelijks een wasbeurt. Haar haren worden gekamd en zij krijgt schone nachtkleding en gezonde voeding.

De eerste Kerstdag staat zij voor het eerst op. Met haar nachthemd nog aan drentelt zij de trap af naar de versierde salon. Het is druk in de salon, de kinderen zingen kerstliedjes en geven elkaar presentjes. Zij kijken op als de moeder van Gijs binnenkomt. Gijs lacht: 'mama u bent opgestaan, ik heb een cadeau voor u.'

Hij loopt naar de schouw en wijst naar de opgehangen kerstsok. Ik heb een sok voor u opgehangen en een sok voor Maria's vader. Jullie hebben dat verdient.'

Zijn moeder pakt de sok en haalt er een tekening uit.

'Ach, jij hebt een prinses getekend!'

'Nee hoor, dat bent u en ziet u wie er naast u staat?'

'Ben jij dat?' vraagt zij.

'Ja ik ben het, zie ik er niet mooi uit? Er zit nog meer in die sok mama.'

Zijn moeder vindt een pakketje en opent die.

'Ach, wat fijn,' reageert zij: 'wat is het?'

'Een spons, het leeft in de zee maar nu niet meer. U kunt zich er mee wassen.'

'Ik ben nog nooit zo verwend geworden behalve dat jij dag in en dag uit voor mij zorgde. Ik voel mij erg gelukkig. Dank je wel Gijs. Dit is een bijzonder Kerstfeest. Jij bent een goede knul.'

Zij kust Gijs, Maria en Hendrik ook.

'Zonder jullie was dit nooit gebeurd. Wat een gelukkig lot dat jij Gijs hebt ontmoet. Ons leven begint opnieuw.'

De Baron komt de salon binnen.

'Een gezegend Kerstfeest allemaal en vooral Gijs en zijn mama. Ik heb een bijzondere verrassing.'

Er staat verderop een huis leeg, het is kleiner dan deze maar ik heb het wel gekocht. Dat huis is voor jullie, het wordt ingericht. Zodra jouw mama beter is Gijs, gaan jullie daar wonen.

Jongen, jouw dagen worden voortaan gevuld,' zegt de Baron:

'jij gaat leren, jij leert rekenen en lezen zodat jij later goed betaald werk zal krijgen.

Volgende week komt de kleermaker dan word jullie degelijke en warme kleding aangemeten.

Voorlopig dragen jullie maar wat oude kleding van ons.

Ik zal er op toezien dat jullie het aan niets ontbreekt.'

De moeder van Gijs zegt dankbaar: 'dank u wel meneer de Baron!'

'U mag ook uw kerstsok pakken meneer de Baron.' wijst Gijs.

'Wat een prachtige tekening, ik zie dat jij een koets hebt getekend met een paard ervoor. Dank je wel Gijs!'

'Er zit nog wat in meneer.'

'Een spons wat fijn, nu kan ik in bad.'

'Ik heb ze niet zelf gekocht hoor,' zegt Gijs eerlijk: 'dat heeft mevrouw Bertram gedaan. Ik mag haar grootmoe noemen.'

'Dat dacht ik al, zo is zij wel. Nu iets anders, we gaan straks naar de kerk en daarna vieren wij met zijn allen de geboorte van het Kerstkind. Een gelukkig en een gezegend Kerstfeest allemaal!'

'Een gelukkig Kerstfeest allemaal!' roepen de kinderen in koor.

EINDE.